

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 454/2023-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Karolom Porubčinom, Centrum 32, Považská Bystrica, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 168/2022 z 30. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia označení v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júla 2023 domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) namietaným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať im náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovatelia sú účastníkmi súdneho konania v postavení žalobcov proti žalovanej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „žalovaná“), vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 29/2018 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

3. Sťažovatelia sa žalobou na okresnom súde domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam – pozemku parc. č. [REDACTED] – orná pôda s výmerou [REDACTED] m², k. ú. [REDACTED], zapísaného na [REDACTED] (pôvodne zapísaného na [REDACTED], k. ú. [REDACTED] každý v podiele 1/2 a súčasne určenia, že sťažovateľ 1 je výlučným vlastníkom pozemku parc. č. [REDACTED] – orná pôda

s výmerou ■■■ m² a pozemku parc. č. ■■■ – trvalé trávne porasty s výmerou ■■■ m² zapísaných na ■■■, k. ú. ■■■.

4. Sťažovatelia spolu so svojím otcom ■■■ st. (zomrel 11. júna 2017) ako predávajúci uzavreli 1. marca 2017 s ■■■, rodenou ■■■, a spoločnosťou ■■■ ako kupujúcimi kúpnu zmluvu, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v katastrálnom území ■■■ (ďalej len „kúpna zmluva“).

5. Sťažovatelia sa domáhali určenia vlastníckeho práva k už uvedeným nehnuteľnostiam z dôvodu, že kúpnu zmluvu považujú za neplatnú pre omyl v predmete zmluvy, ktorý vyvolala žalovaná, keď zahrnula do kúpnej zmluvy aj pozemok parc. č. ■■■ – orná pôda s výmerou ■■■ m², k. ú. ■■■, o ktorom nepochybne vedela, že ho sťažovateľ 1 predat' nechce, a taktiež z dôvodu neurčitosti kúpnej zmluvy v časti určenia kúpnej ceny.

6. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 29/2018 z 22. januára 2019 žalobu zamietol.

7. Na základe odvolania sťažovateľov Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 19 Co 55/2019 z 12. júna 2019 potvrdil rozsudok okresného súdu z dôvodu, že v danom prípade nebol preukázaný dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy.

8. Krajský súd považoval vo svojom rozhodnutí právne závery okresného súdu za súladné s hmotným právom a aj s ustálenou judikatúrou. Podľa krajského súdu je dohodnutá kúpna cena v zmysle § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) určitá. Z obsahu kúpnej zmluvy je podľa krajského súdu nepochybná výška kúpnej ceny za prevádzané nehnuteľnosti a jej číselné a slovné vyjadrenie nevyvoláva žiadne pochybnosti. Prevzatie štiepačky dreva sťažovateľom v hodnote 580 eur za predaj pozemkov neznamená podľa krajského súdu, že kúpna cena v kúpnej zmluve nie je určitá.

9. Proti rozhodnutiu krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie.

10. Sťažovatelia v podanom dovolaní namietali nesprávne právne posúdenie v rozhodnutiach krajského súdu i okresného súdu a odklon od doterajšej judikatúry v otázkach vyčítaných dôvodov neplatnosti kúpnej zmluvy.

11. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní uznesením č. k. 6 Cdo 168/2022 z 30. marca 2023 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že dovolanie odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľov

12. Podstatou argumentácie sťažovateľov je skutočnosť, že podľa ich názoru napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné.

13. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú ústavne nekonformný a arbitrárny právny názor najvyššieho súdu týkajúci sa posúdenia otázky neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu omylu v predmete zmluvy a z dôvodu neurčitosti kúpnej zmluvy v časti určenia kúpnej ceny.

14. Sťažovatelia argumentujú tým, že v danom prípade nemohli pre konanie žalovanej, ktorá odmietla dať sťažovateľom prečítať kúpnu zmluvu pred jej podpisom, vykonať úkony potrebné k oboznámeniu sa s obsahom kúpnej zmluvy, a teda nemali možnosť vyhnúť sa omylu vlastnou

starostlivosťou pri poznaní rozhodujúcich skutočností právneho úkonu. Z uvedeného dôvodu je podľa názoru sťažovateľov kúpna zmluva neplatná podľa § 49a Občianskeho zákonníka.

15. Sťažovatelia argumentujú aj tým, že kúpna zmluva je neplatná aj z dôvodu neurčitosti, ako aj nezrozumiteľnosti v časti týkajúcej sa kúpnej ceny. Uvedené má vyplývať z vecného plnenia zo strany žalovanej, ktoré nebolo súčasťou predmetného ustanovenia kúpnej zmluvy, ktorá vzhľadom na predmet zmluvy musí mať v zmysle § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka písomnú formu a podľa § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka musia byť v prípade zmluvy o prevode nehnuteľností prejavy účastníkov na tej istej listine. Pokiaľ žalovaná argumentovala tým, že štiepačka dreva je súčasťou kúpnej ceny, tak doklad o prevzatí štiepačky dreva v hodnote 580 eur podpísaný sťažovateľom 1 na návrh žalovanej nie je platnou súčasťou kúpnej zmluvy, keďže nebol vyhotovený v súlade s už uvedenými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Navyše účastníkom zmluvy nemohlo byť v dobe uzavretia kúpnej zmluvy známe, za akú cenu štiepačky je nehnuteľnosť predávaná.

16. Sťažovatelia ďalej argumentujú, že samotná výška peňažného plnenia uvedená v bode IV kúpnej zmluvy je ako odplata za predmet kúpy neprimerane nízka v porovnaní s obvyklou cenou pozemkov v obci [REDAKOVANÉ], čo podľa názoru sťažovateľov predstavuje okolnosť hrubého nepomeru medzi plneniami strán. Z uvedeného dôvodu považujú sťažovatelia predmetnú kúpnu zmluvu za neplatnú aj pre rozpor s dobrými mravmi.

17. Najvyšší súd dovolanie odmietol s odôvodnením, že obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania nemali zákonom vyžadované náležitosti.

18. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľov prílišným formalizmom bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu dospel k záverom, ktoré sú voči sťažovateľom extrémne nespravodlivé.

19. Sťažovatelia sa domnievajú, že napadnuté rozhodnutie nie je ústavne primeraným spôsobom odôvodnené, a považujú ho za arbitrárne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovatelia namietajú, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu boli porušené ich označené práva. Napadnuté rozhodnutie sťažovatelia považujú za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že nie je odôvodnené ústavne udržateľným spôsobom v otázke neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu omylu v predmete zmluvy a z dôvodu neurčitosti kúpnej zmluvy v časti určenia kúpnej ceny.

22. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy,

ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

23. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

24. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 6Cdo/168/2022 z 30. marca 2023 s ústavou a dohovorom.

25. Sťažovatelia v rámci dovolania uplatňovali dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

26. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovatelia opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP založili na tvrdení, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

27. Ďalej sťažovatelia namietali, že odvolací súd v rozpore s judikatúrou dovolacieho súdu (poukaz na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 208/2010) nepreskúmal predmetnú kúpnu zmluvu zo všetkých hľadísk, na ktoré Občiansky zákonník viaže všeobecnú platnosť právnych úkonov (§ 34 Občianskeho zákonníka). Tvrdili, že konateľ žalovanej nepochybne vedel o tom, že sťažovateľ 1 nechce predat' pozemok parc. č. [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] a napriek tomu ho zahrnul do predmetnej kúpnej zmluvy, ktorú odmietol dať prečítať sťažovateľom pred jej podpisom, a ubezpečoval ich o súlade obsahu kúpnej zmluvy s ich ústnou dohodou, čím ich úmyselne uviedol do omylu, preto sťažovatelia nemali možnosť sa omylu vyhnúť vlastnou starostlivosťou pri poznaní rozhodujúcich skutočností právneho úkonu (ako to vyplýva z judikatúry najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 3 Cdo 113/2008). Vyčítali tiež nedostatky kúpnej zmluvy spočívajúce v jej nezrozumiteľnosti a neurčitosti kúpnej ceny (ktorá je navyše podľa nich v rozpore s dobrými mravmi), čím by podľa nich mala byť neplatnou.

28. Najvyšší súd v tejto súvislosti v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sťažovatelia v dovolaní vytkli nižším súdom nesprávnosť právneho posúdenia veci. Nestotožnili sa so skutkovými a s právnymi závermi odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu podrobili kritike a polemizovali s jeho závermi. Nenastolili však relevantnú právnu otázku zásadného právneho významu, ktorú odvolací súd podľa nich riešil nesprávne, rovnako ako nekonkretizovali i to, ako by podľa nich mala byť rozhodná právna otázka správne riešená, a preto nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, keďže obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum (bod 12 odôvodnenia).

29. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že aj keby si sťažovatelia povinnosť vymedziť právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, splnili, o nimi tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu by v prejednávanej veci nemohlo ísť preto, lebo jedno z rozhodnutí uvádzaných v dovolaní nebolo možné považovať za vydané vo veci do tej miery totožnej s tou prejednanou, aby to umožňovalo vzťahnutie záverov zo skoršieho rozhodnutia (tvrdeného judikátu) i na nový prípad (v tejto konkrétnej veci), a pri druhom napriek jeho zásadnej použiteľnosti (vo všeobecnosti) chýbala konkretizácia toho, v čom konkrétne (vyjmúc logicky nepostačujúcu teoreticko-právnu úvahu o účinkoch absolútnej neplatnosti právneho úkonu) mal spočívať odklon od rozhodnutia uvedeného v dovolaní, a tiež argumentácia spôsobilá presvedčiť, že pri dovolaní akcentovanej otázke naozaj ide o otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (bod 13 odôvodnenia).

30. Najvyšší súd argumentoval tým, že vo veci sp. zn. 3 Cdo 113/2008 išlo o požiadavku účastníka kurzovej stávky na vydanie bezdôvodného obohatenia majúceho pôvod v zmluve ním považovanej za neplatnú a dovolací súd v takomto prípade celkom nepochybne skutkovo podstatne odlišnom od prípadu v prejednávanej veci zrušil rozsudok odvolacieho súdu v režime skoršej procesnej úpravy (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení platnom a účinnom do 30. júna 2016) pre výskyt tzv. inej vady, za ktorú považoval nevysporiadanie sa odvolacieho súdu (pred vyhodnocovaním prípadnej relatívnej neplatnosti zmluvy pre omyl) aj s možnou absolútnou neplatnosťou zmluvy (pre jej neurčitosť). V prejednávanej veci však argumentácia bola použitá v tzv. opačnom garde (keďže tu tvrdenia o dôvodoch absolútnej neplatnosti mali povahu len doplnkovej a takpovediac záložnej argumentácie vo vzťahu k ťažiskovej argumentácii o uvedení sťažovateľov žalovanou do omylu; bod 14 odôvodnenia).

31. Najvyšší súd ďalej uviedol, že vo veci sp. zn. 5 Cdo 208/2010, čo sa týka predmetu sporu, šlo o porovnateľné veci (s tým rozdielom, že v takejto skoršej veci bola popri požiadavke na určenie vlastníckeho práva uplatnená aj požiadavka na určenie neplatnosti zmlúv), sťažovatelia však dovolaním okrem nedostatku konkretizácie toho, v čom mal spočívať odklon odvolacieho súdu v prejednávanej veci od záverov plynúcich z takéhoto rozhodnutia, argumentovali prakticky len nedostatkom ich vôle uzavrieť zmluvu s kúpnu cenou pojatou do spochybňovanej kúpnej zmluvy a nepojatím dohody o štiepačke dreva ako súčasti kúpnej ceny do písomnej kúpnej zmluvy, teda výlučne otázkami, pri ktorých nie je možné z rozsudku odvolacieho súdu vyvodiť, žeby boli takými, od ktorých vyriešenia bolo takéto rozhodnutie závislým (teda že odvolacím súdom ponúknutý spôsob riešenia otázky nasvedčoval potrebe zamietnutia žaloby a, naopak, iný do úvahy prichádzajúci spôsob riešenia otázky by viedol k opačnému záveru, t. j. k tomu, že žalobu, naopak, treba považovať za dôvodnú; bod 15 odôvodnenia).

32. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že dospel k záveru, že uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nebol vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd dovolanie sťažovateľov odmietol.

33. Ústavný súd konštatuje, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti môže podliehať určitým obmedzeniam. Takýmto obmedzením sú aj § 420 a § 421 CSP, ktoré vymedzujú prípady, keď je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (I. ÚS 51/2020). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený

judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplňania princípu správnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020).

34. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 385/2020, I. ÚS 115/2020). Ústavný súd rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu a jeho kompetenciu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť vecí v konaní o dovolaní, kým neprekročí ústavné štandardy (I. ÚS 369/2019).

35. Ústavný súd, reagujúc na znenie bodu 12 odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu, k otázke zásadného právneho významu poukazuje na skutočnosť, že aktuálne znenie § 421 ods. 1 CSP nevyžaduje ako podmienku prípustnosti dovolania, aby právna otázka, ktorá je predmetom dovolania, spĺňala aj podmienku „zásadného právneho významu“. Rovnako ani spôsob vymedzenia dovolacej otázky spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 CSP) neviaže prípustnosť dovolania na existenciu takejto podmienky. Možno povedať, že každá z otázok zakladajúcich prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP spĺňa svojím spôsobom požiadavku zásadného právneho významu, pretože účelom dovolacieho konania je aj usmerňovanie a zjednocovanie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov autoritatívnym výkladom právnych noriem. V konkrétnych okolnostiach je však pre posúdenie prípustnosti dovolania podstatné, či konkrétne dovolacie otázky sú otázkami právnymi, či sú pre rozhodovanú vec podstatné, t. j. nie sú otázkami hypotetickými či akademickými (II. ÚS 147/2020), a či konkrétne ide o otázky, ktoré dosiaľ neboli v praxi dovolacieho súdu riešené. Právne posúdenie vecí musí korešpondovať so zisteným skutkovým stavom, ktorý je nepochybne v konkrétnej veci vždy individuálny. Aplikácia právnej normy na skutkový stav a jej interpretácia môže jedine v individuálnom prípade vyvolať situáciu, že dovolateľ považuje právne posúdenie veci za nesprávne a zároveň sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu (m. m. IV. ÚS 479/2020). Uvedená skutočnosť však nemala v tomto prípade vplyv na ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

36. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že jeho odôvodnenie nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Najvyšší súd vyhodnotil argumenty sťažovateľov (poukazujúce na judikatúru, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť) materiálnym spôsobom (pozri body 27 – 31 tohto odôvodnenia). Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery uvedené v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. To je pre ústavný súd rozhodujúce a tomu zodpovedá aj záver najvyššieho súdu o nutnosti odmietnutia dovolania sťažovateľov.

37. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval

(a stabilizovaná judikatúra priamo vyžadovala, pozn.), preto napadnuté rozhodnutie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľov k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

38. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a jeho závery, ku ktorým v napadnutom rozhodnutí dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

39. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

40. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľov je potrebné odmietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody (pozri body 23 až 31 tohto odôvodnenia), ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základnými právami sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

41. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmú nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovatelia v ústavnej sťažnosti v podstate opakujú svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

42. K namietanému porušeniu sťažovateľmi označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovatelia namietajú porušenie tohto práva v spojení s alebo vo vecnej nadväznosti (s rovnakou podstatou) na namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je z povahy veci zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľmi označeného základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

43. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

44. Vzhľadom na to, že ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu